

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 20 december 2010 in zaak nr. 10/22717 in het geding
tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 8 juni 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 december 2010 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dit besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2. In de grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, omdat de vreemdeling heeft benaderd aan de gewapende strijd deel te nemen, de vreemdeling die deelname heeft geweigerd en uit algemene informatie van gezaghebbende bronnen blijkt dat praktijken van gedwongen rekrutering hanteert en represailles neemt tegen degenen die niet met die praktijken meewerken, hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hiertoe voert de minister onder meer aan dat de rechtbank heeft miskend dat de vreemdeling met de algemene informatie over de rekruteringspraktijken van gewapende groepen in Somalië niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij dat reële risico loopt. Daarbij is volgens de minister van belang dat de vreemdeling slechts één keer via zijn moeder heeft benaderd, die organisatie hem nooit heeft bedreigd en de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij na één keer te zijn benaderd nog steeds bij die organisatie in de belangstelling staat.

2.1. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in het arrest Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk, van 30 oktober 1991, nr. 13163/87, RJ&D ECHR A215, RV 1991, 19, dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit dat reële risico valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens het EHRM in rechtsoverweging 116 van het arrest NA. tegen het Verenigd Koninkrijk, van 17 juli 2008, nr. 25904/07, JV 2008/329, zijn evenbedoelde specifieke onderscheidende kenmerken evenwel niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM, Salah Sheekh tegen Nederland, van 11 januari 2007, nr. 1948/04, JV 2007/30.

2.2. De vreemdeling heeft ter staving van het risico dat hij bij terugkeer naar Somalië vanwege de rekruteringspraktijken van Al Shabaab vreest te lopen, gewezen op algemene informatie over de rekruteringspraktijken van gewapende groepen in Somalië, waaronder Al Shabaab, in onder meer de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Somalië van maart en september 2010, rapporten van Human Rights Watch van januari en april 2010, een rapport van de UK Home Office van mei 2010 en de Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Somalia van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van mei 2010. In de door de rechtbank weergegeven passages uit een aantal van die stukken is vermeld dat Al Shabaab en andere groepen jongens en mannen gedwongen hebben gerekruteerd, dat er verslagen zijn dat een toenemend aantal jonge Somalische mannen Zuid- en Centraal-Somalië verlaat vanwege de mogelijkheid gedwongen te worden gerekruteerd, dat verslag is gedaan van gedwongen rekrutering van kinderen, dat Unicef rekrutering en training van kinderen, voornamelijk door islamistische groepen als Al Shabaab, heeft gedocumenteerd, dat verslagen bestaan dat Al Shabaab familieleden van deserteurs heeft gedood omdat zij niet meewerkten bij het opsporen van de deserteurs, dat ouders die naar hun gedwongen gerekruteerde kinderen op zoek zijn gegaan door gewapende groepen zijn gedood, dat volgens de UNHCR een weigering aan die groepen deel te nemen voor de desbetreffende persoon een risico inhoudt, dat gewapende groepen, waaronder Al Shabaab, rekruteren door middel van bedreiging met de dood en hun dreigementen soms uitvoeren, en dat Al Shabaab jonge mannen die hebben geweigerd mee te vechten, heeft ontvoerd en gedood.

2.3. De rechtbank heeft niet onderkend dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit de hiervoor weergegeven informatie niet kan worden afgeleid dat de vreemdeling, omdat hij één keer via zijn moeder door Al Shabaab is benaderd en deelname aan de gewapende strijd heeft geweigerd, vanaf dat moment bij die organisatie in de negatieve belangstelling is komen te staan, ten tijde van belang nog stond en daarom een reëel risico op represailles van Al Shabaab liep. Die informatie noopte de minister voorts niet tot het oordeel dat de vreemdeling behoort tot een groep die systematisch aan een praktijk van onmenselijke behandelingen wordt blootgesteld.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het besluit van 8 juni 2010 getoetst in het licht van de

daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

4. De vreemdeling voert aan dat in Somalië, in het bijzonder in de provincie Shabelle Hoose, zich de uitzonderlijke situatie voordoet, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vreemdelingenwet 2000. Hiertoe verwijst hij naar de beschrijving van de veiligheidssituatie in Somalië in onder meer de hiervoor in 2.2 vermelde stukken.

4.1. Gelet op de uitspraak van de Afdeling over de veiligheidsituatie in de provincie Shabelle Hoose van 9 september 2010 in zaak nr. 201001112/1/V2 (www.raadvanstate.nl) en nu uit hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd niet is af te leiden dat de situatie in die provincie ten tijde van belang wezenlijk afweek van de situatie die in die uitspraak aan de orde was, heeft de minister zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich in die provincie evenbedoelde uitzonderlijke situatie voordeed.

De beroepsgrond faalt.

5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit van 8 juni 2010 waarop die betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geschil.

6. Het beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 20 december 2010 in zaak nr. 10/22717;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en C.H.M. van Altena, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

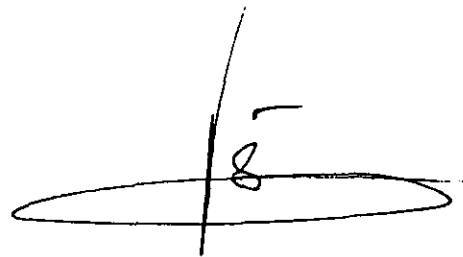
w.g. Hartsuiker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2012

620.

Verzonden: 10 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser